

Arrest

nr. 214 147 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 oktober 2015 en dient op 4 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek te zijn van origine. U werd anno 1996 geboren in Qarabagh, een van de districten van de provincie Kaboel. U bleef er uw gehele leven wonen, tot en met uw vertrek uit Afghanistan in 2015. U woonde in Andal, een dorp gelegen vlakbij het districtcentrum van Qarabagh. Uw vader stierf toen u één jaar oud was en u bleef vervolgens met uw moeder alleen. Uw grootvader van vaders kant zorgde voor u beiden tot hij overleed. U was toen vijf jaar oud. Vanaf dat moment zorgde uw oom van vaders kant, M(...) A(...), voor u. Hij was woonachtig in het Siah Gerd district van de provincie Parwan. U bleef echter met uw moeder wonen in Qarabagh. U ging naar school tot de 7de graad. Erna werkte u op de velden van uw familie. U was de eigenaar van 1100 tot 1200 druivenstokken. Uw familie dreef handel in druiven en rozijnen. Uw problemen in Afghanistan begonnen na de dood van uw grootvader. U en uw moeder vielen toen onder de hoede van uw oom M(...) A(...). Hij zou uw moeder onder druk gezet hebben met hem te huwen en hij zou u onder druk gezet hebben mee te vechten bij de taliban. Uw oom van vaders kant was immers in een familie van talibanleden getrouwd en was zelf een hooggeplaatst talibanlid. Toen u 16 jaar werd werden uw problemen met uw oom ernstig. Hij wilde u meenemen naar de Gorband vallei en u opleiden tot Jihadist. Hij was van plan om met uw moeder te trouwen. U ging te rade bij uw oom van moeders kant. Hij besloot u het land uit te sturen. U vertrok in augustus of september 2015 uit Afghanistan en u kwam op 30 oktober 2015 aan in België. U diende een asielaanvraag in op 4 november 2015.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van de problemen die u ondervond met uw oom M(...) A(...). Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met uw oom M(...) A(...).

Vooreerst valt op dat u niet goed weet waar uw oom M(...) A(...) precies zou wonen. U kunt enkel zeggen dat hij uit de Kesgay vallei van Siah Gerd district komt (CGVS, p.11). Men mag van u verwachten dat u weet waar uw oom woont. Hij is al vanaf uw vijfde uw voogd en beschermheer van uw moeder en is de reden voor uw vlucht uit Afghanistan. Verder zegt u dat uw oom sinds 25 jaar actief is bij de taliban (CGVS, p. 12). Wanneer u echter wordt gevraagd te vertellen over zijn functie bij de taliban raakt u niet verder dan algemeenheden. Nochtans werd u de vraag vier maal gesteld. Zo zegt u veralgemenend, wanneer u expliciet naar de functie van uw oom wordt gevraagd: “Ze vermoorden politieagenten ze vermoorden militairen ze zeggen dat het ontrouwen zijn.” (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd wat zijn functie was zegt u opnieuw ontwijkend: “Hij werkte samen met zijn schoonbroers Z(...) en Z(...), zij hebben hoge functies daar.” (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd naar de functie van uw oom bij de taliban herhaalt u dat hij met Z(...) en Z(...) samenwerkte, al 25 jaar. Meer kunt u niet zeggen. U een vierde maal gevraagd wat de activiteiten waren van uw oom antwoordt u opnieuw ontwijkend en veralgemenend: “Hij was zo wreed tegen mij ik was zijn neef. Kun je je voorstellen hoe wreed hij was tegen andere mensen. Ze vermoorden soldaten van het nationaal leger, ze plannen zelfmoordaanslagen.” (CGVS, p. 12). Dat u, nadat u de vraag vier keer werd gesteld en nadat u ruimschoots de tijd kreeg om alles te vertellen wat u wist hierover, niets concreets weet te vertellen over wat uw oom al 25 jaar lang bij de taliban doet, is onaannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Niet alleen weet u niet wat uw oom deed bij de taliban, ook over deze twee schoonbroers, Z(...) en Z(...), die zoals u zegt hoge functies hadden bij de taliban, kunt u niets concreets vertellen. Het enige wat u ervan weet is dat het “commandanten” waren. Verder dan deze algemene term raakt u echter niet (CGVS, p. 12). Men mag verwachten dat u toch iets meer weet te vertellen over de talibanomgeving waar u al sinds kind in terecht dreigde te komen.

U gevraagd of uw oom als hooggeplaatst lid van de taliban een schuilnaam had kunt u niet antwoorden u zegt: "misschien, ik denk het wel" (CGVS, p. 13). U gevraagd wat zijn schuilnaam was raakt u niet verder dan "mullah" (CGVS, p. 13). Mullah is echter de algemene benaming voor iemand die lesgeeft in de moskee.

Dat u opnieuw zo weinig concrete informatie kunt geven over uw oom en zijn leven bij de taliban is bevreemdend en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Bovendien kunt u niet met duidelijkheid zeggen wat uw oom van plan was met u. U zegt eerst dat hij wilde dat u net zoals zijn zonen meedeed aan de jihad (CGVS, p. 16). Dit staat haaks op wat u even later zegt, namelijk dat hij van plan was u te doden (CGVS, p.16). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd zegt u dat het plan van uw oom was om u op te leiden tot Jihadist om u dan te kunnen doden in een gevecht (CGVS, p. 17). U gevraagd wat zo een opleiding tot jihadist dan precies inhield weet u het niet. U kunt hierover enkel in algemeenheden spreken. Hoe lang zo deze opleiding zou duren weet u ook niet (CGVS, p. 17). Verder bent u tegenstrijdig over uw oom zijn huwelijksplannen voor u. Eerst zegt u dat hij wilde dat u zijn dochter zou huwen (CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt deze verklaring te bevestigen trekt u uw woorden terug en zegt u dat hij niet wilde dat u met zijn dochter trouwde (CGVS, p. 20). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen kunt afleggen over uw oom zijn plannen met u ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

Bovendien kunt u niet verduidelijken wanneer uw problemen met uw oom begonnen. U zegt dat ze begonnen vanaf dat u twee jaar oud was (CGVS, p. 11). U gevraagd dit te bevestigen wijzigt u plotsklaps uw verklaringen en zegt u dat u 5 of 6 jaar oud was toen u problemen kreeg met uw oom. Hij zou u er op die leeftijd weerhouden hebben van naar school te gaan (CGVS, p. 11) zegt u. Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring dat u tot de 7de graad naar school bent geweest (CGVS, p. 11). U verklaart dat u tot uw 18,5 a 19 jaar in Qarabagh bij uw moeder woonde (CGVS p. 14). Uw oom zou uw moeder naar Ghorband hebben meegenomen toen u 19 jaar was (CGVS, p. 14). U gevraagd waarom hij uw moeder en u niet eerder meenam kunt u geen verklaring geven. Uw oom was nochtans uw voogd en de beschermheer van uw moeder sinds uw grootvader overleed toen u vijf jaar was. Waarom hij dus pas 15 jaar later onder dwang u wilde inlijven bij de taliban en uw moeder wilde meenemen naar Ghorband verdient een verklaring. Deze verklaring kunt u niet geven. Wanneer u naar een reden wordt gevraagd zegt u eerst dat het was omdat de buitenlandse troepen Afghanistan verlieten en dat het in Afghanistan minder veilig werd (CGVS, p. 14). Direct erna zegt u dat het was omdat uw moeder een vrouw voor u wilde vinden en uw oom daar niet mee akkoord was (CGVS, p. 14). U opnieuw gevraagd wat meer uitleg te geven waarom precies uw oom er zo lang mee wachtte om u en uw moeder mee te nemen naar Ghorband gooit u het weer over een andere boeg en zegt u dat hij u niet kon gebruiken toen u nog jong was maar toen u 16 werd begon hij wel geïnteresseerd te geraken in u (CGVS, p. 14). U nogmaals gevraagd waarom hij uw moeder en u niet eerder verhuisde zegt u uiteindelijk dat u het niet weet (CGVS, p. 14). Later in het gehoor, wanneer u gevraagd wordt waarom uw oom u nooit meenam naar Ghorband als het zijn wens was om u in te lijven in de jihad kunt u evenmin een passend antwoord bieden (CGVS, p. 17) en (CGVS, p. 19).

Dat u op geen enkel moment in het gehoor en op geen enkele manier kunt verduidelijken of enige uitleg geven waarom de problemen met uw oom zich pas manifesteerden in 2015 en niet eerder ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Het geheel van bovenstaande elementen leidt tot de vaststelling dat aan uw asielrelaas en dus uw vrees voor persoonlijke vervolging in Afghanistan geen geloof meer kan worden gehecht. Daarom komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"1.1. Algemeen

1.1. 1. Vrees omwille van achtervolging door zijn oom M(...) A(...) en de taliban:

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, bestaat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In asielzaken wordt elk risico op vervolging in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, hoe miniem ook, in overweging genomen.

Het gaat in casu niet alleen om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen.

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, zijn verzoeker en zijn moeder het slachtoffer geweest van bedreigingen door de oom en de taliban. Verzoeker werd enorm streng behandeld door zijn oom en geslagen.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot.

Gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1er A § 2 van de Vluchtelingenconventie.

Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

1.1.2. Voordeel van de twijfel:

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

" Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient. Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag." (paragraaf 196 UNHCR Handboek)

" Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak." (paragraaf 190 UNHCR Handboek)

" De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt." (paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

“ Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.” (paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Niettemin baseert het CGVS zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van de vrees van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch eerder in het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in het relaas van verzoeker.

Verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen aangaande zijn probleem met name zijn problemen met zijn oom en de taliban.

Hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag dient er toch opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet beletten.

Bovendien stelt het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn.

RVV, 24/06/2010, nr. 45.396; RVV, 11/02/2008, nr. 7136, Rev. dr.étr.2008, 48; RVV, 02/10/2008, nr. 16.891, T. Vreemd. 2009, 44;

1.2.Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij:

Verzoeker blijft erbij problemen te hebben gehad met zijn oom M(...) A(...) en de taliban.

Volgens verzoeker zijn zijn problemen nog steeds actueel en vreest hij door hen gedood te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen.

Verzoeker neemt kennis van de argumenten van tegenpartij.

Verzoeker kan alleen zijn eerdere verklaringen bevestigen.

1/ Wat betreft de woonplaats van de oom gaf verzoeker tijdens het gehoor de naam van het district en de vallei. Aangezien op dat moment geen verdere vragen werden gesteld door de dossierbehandelaar om meer preciezer te zijn, heeft verzoeker ook niets meer verteld.

Het is dus niet correct om te stellen dat verzoeker geen kennis zou hebben van de woonplaats.

Indien de dossierbehandelaar meende dat het antwoord niet voldoende was, had men hierop kunnen wijzen.

Men dient rekening te houden met het feit dat verzoeker dergelijke manier van vraagstellingen niet gewoon is en dus soms enige richtlijnen nodig heeft.

2/ Wat betreft de activiteiten van de oom bij de taliban: hij werkte als chauffeur voor zijn schoonbroers, Z(...) en Z(...), welke commandanten zijn.

Het is dus niet de oom dewelke een hoge functie had maar wel de schoonbroers.

De oom droeg dus geen bepaalde schuilnaam in zijn functie als chauffeur.

Het is verkeerd te stellen door tegenpartij dat de titel 'mullah' alleen zou gebruikt worden als een algemene benaming van iemand die lesgeeft in de moskee.

De hooggeplaatste leden van de taliban dragen allen de titel Qari of mullah. Denk maar aan de bekende Mullah Mansour en de huidige leider Mullah Haibatullah....

3/ Het plan van de oom was om verzoeker mee te nemen naar de jiah. Op deze manier zou verzoeker zeker vermoord worden door de tegenstander met name de Afghaanse autoriteiten en zou de oom zelf niets moeten ondernemen om verzoeker te laten verdwijnen.

Op deze manier zou de oom de gronden van verzoeker in zijn bezit kunnen nemen.

4/ Na het overlijden van de grootvader liep de relatie met zijn oom al stroef. Maar de serieuze problemen begonnen toen verzoeker 14 jaar oud was.

Stap voor stap werd verzoeker gedwongen om te handelen zoals zijn oom het wou.

Hij diende te stoppen met de school en de oom van verzoeker probeerde eerst zachtaardig om verzoeker te overtuigen om mee te vechten met de jihad.

Volgens de oom zou verzoeker eerst een opleiding moeten krijgen en vertelde hij de positieve kanten van de jihad om verzoeker te overtuigen.

Na het stoppen van de school werkte verzoeker op de gronden.

5/ Op een bepaald moment had de moeder van verzoeker een kandidate gevonden voor verzoeker om mee te huwen. Het was de dochter van de landbouwer van het dorp.

Toen de oom van verzoeker dit nieuws vernam heeft hij onmiddellijk het nodige gedaan om dit te beletten.

Hij stopte de plannen voor het huwelijk en gebruikte het excuus dat verzoeker met zijn nicht, de dochter van de oom, zou dienen te huwen.

Uiteraard was de oom dit nooit van plan en gebruikte hij dit gewoon als een excuus om de huwelijksplannen van verzoeker te dwarsbomen.

Verzoeker heeft dit ook uitdrukkelijk gezegd tijdens het gehoor:

Wilde uw oom dat u zou huwen met zijn dochter? Nee, hij zei dat gewoon als een excuus.

Wilde hij het of niet? Neen

De oom had schrik dat verzoeker zich dan zou nestelen en hij dus nooit meer aanspraak zou kunnen maken op de gronden van verzoeker.

Bij een terugkeer zal verzoeker zeker in de greep vallen van zijn oom en de taliban."

En

"2.1. Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

" § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.2.

Men komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is eigenlijk onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

1. Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie,

2. Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

3. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen.

Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers.

Recente rechtspraak van de RVV benadrukte dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

" De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

Zie: RVV, 15/06/2007 nr. 55

RVV, 21/07/2007 nr. 245

RVV, 11/09/2007 nr. 1663

2.3. *Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden.*

De huidige veiligheidssituatie in Afghanistan is nog steeds precair. De verwerende partij heeft dan ook de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Het EHRM hecht overigens bijzonder veel belang aan informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van internationale organisaties of overheidsbronnen (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, EHRM, 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM, 15 november 1996, Chahal/VK).

Wanneer uit dergelijke informatie naar voren komt dat een bepaalde groep wordt blootgesteld aan slechte behandelingen en de verzoekende partij tot deze groep behoort, treedt de bescherming van art. 3 EVRM op (EHRM, 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland). Bijgevolg, redelijkerwijze en naar analogie, treedt in dat geval de bescherming van art. 48/4 Vw. op.

Bij lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA kan een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict vastgesteld worden in bijna alle provincies van Afghanistan. Sinds 2001 was de situatie nooit zo gewelddadig als vandaag.

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen.

De provincie Kabul heeft het hoogst aantal burgerslachtoffers.

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city. (UNAMA, July 2017, p. 5)

De verscheidene incidenten die plaatsvonden in Kabul in 2017:

[informatie over veiligheidsincidenten in de hoofdstad Kaboel in de periode van januari tot oktober 2017]

Gelet op de gewijzigde en tevens verslechterde veiligheidssituatie in het land van herkomst blijkt dat mijn cliënt niet terug kan naar Afghanistan.

2.4. *Verzoeker verwijst ook naar zijn argumenten zoals supra uiteengezet in punt V. 1.*

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Afghanistan, geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

In deze omstandigheden had verzoeker geen andere keuze dan de internationale bescherming te vragen."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit vrees door haar oom langs vaderszijde, M. A. genaamd, te worden vermoord. De problemen met haar oom zouden begonnen zijn na het overlijden van haar grootvader, toen de verzoekende partij vijf jaar oud was. Op dat moment zouden de verzoekende partij, die haar vader vier jaar eerder verloren had, en haar moeder onder de hoede gekomen zijn van haar oom M. A. De verzoekende partij verklaart dat M. A. haar moeder wilde huwen en zo in het bezit wou komen van het huis en de gronden die de verzoekende partij als erfgenaam van haar vader toekwamen uit de nalatenschap van haar grootvader. De moeder van de verzoekende partij zou zich hiertegen verzet hebben en daarom zou M. A. hen slecht hebben behandeld. De verzoekende partij verklaart dat M. A. lid is van de taliban en van de verzoekende partij verlangde dat zij zou stoppen met school en zou deelnemen aan de jihad. Uiteindelijk zou M. A. aan de verzoekende partij en haar moeder laten weten hebben dat hij hen wilde meenemen naar zijn herkomstregio in Ghorband. Daarop zou de verzoekende partij haar oom langs moederszijde hebben ingelicht. Deze zou niet hebben kunnen verhinderen dat verzoekers moeder werd meegenomen door M. A. naar Ghorband. Omdat M. A. van plan zou zijn geweest om de verzoekende partij twee dagen later ook mee te nemen naar Ghorband en haar aan de jihad te laten deelnemen, zou zij de volgende nacht haar land van herkomst verlaten hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen stukken neerlegt ter staving van haar vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven omwille van de hiernavolgende redenen.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij weinig concrete informatie kon geven over haar oom M. A., nochtans de man die zij verklaart te vrezen en door wiens handelen de verzoekende partij besloten zou hebben haar land van herkomst te verlaten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gewezen op volgende pertinente vaststellingen:

“Vooreerst valt op dat u niet goed weet waar uw oom M(...) A(...) precies zou wonen. U kunt enkel zeggen dat hij uit de Kesgay vallei van Siah Gerd district komt (CGVS, p.11). Men mag van u verwachten dat u weet waar uw oom woont. Hij is al vanaf uw vijfde uw voogd en beschermheer van uw moeder en is de reden voor uw vlucht uit Afghanistan. Verder zegt u dat uw oom sinds 25 jaar actief is bij de taliban (CGVS, p. 12). Wanneer u echter wordt gevraagd te vertellen over zijn functie bij de taliban raakt u niet verder dan algemeenheden. Nochtans werd u de vraag vier maal gesteld. Zo zegt u veralgemenend, wanneer u expliciet naar de functie van uw oom wordt gevraagd: “Ze vermoorden politieagenten ze vermoorden militairen ze zeggen dat het ontrouwen zijn.” (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd wat zijn functie was zegt u opnieuw ontwijkend: “Hij werkte samen met zijn schoonbroers Z(...) en Z(...), zij hebben hoge functies daar.” (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd naar de functie van uw oom bij de taliban herhaalt u dat hij met Z(...) en Z(...) samenwerkte, al 25 jaar. Meer kunt u niet zeggen. U een vierde maal gevraagd wat de activiteiten waren van uw oom antwoordt u opnieuw ontwijkend en veralgemenend: “Hij was zo wreed tegen mij ik was zijn neef. Kun je je voorstellen hoe wreed hij was tegen andere mensen. Ze vermoorden soldaten van het nationaal leger, ze plannen zelfmoordaanslagen.” (CGVS, p. 12). Dat u, nadat u de vraag vier keer werd gesteld en nadat u ruimschoots de tijd kreeg om alles te vertellen wat u wist hierover, niets concreets weet te vertellen over wat uw oom al 25 jaar lang bij de taliban doet, is onaannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Niet alleen weet u niet wat uw oom deed bij de taliban, ook over deze twee schoonbroers, Z(...) en Z(...), die zoals u zegt hoge functies hadden bij de taliban, kunt u niets concreets vertellen. Het enige wat u ervan weet is dat het “commandanten” waren. Verder dan deze algemene term raakt u echter niet (CGVS, p. 12). Men mag verwachten dat u toch iets meer weet te vertellen over de talibanomgeving waar u al sinds kind in terecht dreigde te komen.

U gevraagd of uw oom als (...) lid van de taliban een schuilnaam had kunt u niet antwoorden u zegt: “misschien, ik denk het wel” (CGVS, p. 13). U gevraagd wat zijn schuilnaam was raakt u niet verder dan “mullah” (CGVS, p. 13). (...)

Dat u opnieuw zo weinig concrete informatie kunt geven over uw oom en zijn leven bij de taliban is bevreemdend en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.”

De verzoekende partij voert aan dat haar niet kan worden verweten dat zij tijdens haar gehoor niet preciezer is geweest wat betreft de woonplaats van haar oom M. A., nu de dossierbehandelaar haar er niet op gewezen heeft dat haar antwoord niet voldoende was. De Raad merkt op dat de verzoekende partij tijdens het gehoor ook werd gevraagd naar de precieze functie van haar oom bij de taliban en de activiteiten die hij er uitoefende. Deze vraag werd de verzoekende partij tot viermaal toe gesteld, maar zij antwoordde telkens naast de kwestie, zoals blijkt uit hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij deelt in haar verzoekschrift *post factum* mee dat haar oom werkzaam was als chauffeur van zijn schoonbroers Z. en Z. Dat haar oom in tegenstelling tot diens schoonbroers zelf geen hoge functie had, neemt niet weg dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor meermaals werd gevraagd wat haar oom precies deed bij de taliban, maar dat zij toen niet vermeldde dat hij chauffeur was (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Waar de verzoekende partij stelt dat haar oom geen schuilnaam had in zijn functie als chauffeur, stelt de Raad vast dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat mensen hem *mullah* noemden (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Zij betoogt in haar verzoekschrift dat alle hooggeplaatste leden van de taliban de titel *qari* of *mullah* dragen, maar gaat daaraan voorbij aan haar bewering dat haar oom net géén hooggeplaatste functie had.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij allerm minst duidelijke en coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de precieze motivatie van haar oom M. A. om haar te laten omkomen in de jihad en de reden waarom hij pas enkele maanden voor verzoekers vertrek concrete stappen heeft gezet om dit voornemen uit te voeren.

Volgens de verklaringen die de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd was het M. A. van meet af aan te doen om het huis en de grond in Qarabagh die zij uit de nalatenschap van haar grootvader zou hebben verkregen. Door te huwen met haar moeder zou hij immers de hand kunnen leggen op deze goederen. Echter, omdat de moeder van de verzoekende partij weigerde met hem te trouwen, zou M. A. wraak hebben willen nemen door de verzoekende partij in de jihad te laten omkomen. Op die manier zou hij alsnog verzoekers eigendommen in zijn bezit hebben kunnen krijgen (stuk 4, gehoorverslag, p. 16, 17). Tijdens haar gehoor gevraagd wanneer haar oom haar vroeg om jihad te doen, antwoordde de verzoekende partij dat dit was toen zij ongeveer zestien jaar oud was en haar oom haar ervan weerhield nog naar school te gaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Nochtans verklaarde de verzoekende partij eerder dat zij vijf of zes jaar oud was toen haar oom haar niet toeliet om naar school te gaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Indien haar oom er toen reeds tegen gekant zou zijn geweest dat de verzoekende partij naar school ging, is het niet logisch dat zij nog tot haar veertien à vijftien jaar naar school zou zijn kunnen gaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). De verzoekende partij verklaarde dat zij in het geniep naar school ging, maar dat haar oom daar op een keer op uitkwam – hij zou dit immers hebben vernomen. Omdat haar oom toen op het punt zou hebben gestaan om haar moeder te slaan en de verzoekende partij niet wilde dat hij haar moeder straffe omdat zij nog naar school ging, zou de verzoekende partij daarmee gestopt zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Nu M. A. klaarblijkelijk zijn bronnen had en dus te weten kon komen dat de verzoekende partij nog verder naar school ging, is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij dit gedurende zo'n acht jaar in het geniep zou hebben kunnen doen.

Nog daargelaten deze incoherentie, is het al helemaal niet duidelijk waarom M. A. uiteindelijk pas enkele maanden voor het vertrek van de verzoekende partij, toen zij reeds achttien à negentien jaar oud was, de beslissing zou hebben genomen om de verzoekende partij en haar moeder mee te nemen naar Ghorband. De bedoeling hiervan zou immers geweest zijn de verzoekende partij onder dwang in te lijven bij de taliban, terwijl M. A. op dat moment reeds vijftien jaar de voogdij had over de verzoekende partij en haar reeds vroeg om jihad te doen toen zij veertien jaar oud was (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht gewezen op volgende vaststellingen:

"(...) Wanneer u naar een reden wordt gevraagd zegt u eerst dat het was omdat de buitenlandse troepen Afghanistan verlieten en dat het in Afghanistan minder veilig werd (CGVS, p. 14). Direct erna zegt u dat het was omdat uw moeder een vrouw voor u wilde vinden en uw oom daar niet mee akkoord was (CGVS, p. 14). U opnieuw gevraagd wat meer uitleg te geven waarom precies uw oom er zo lang mee wachtte om u en uw moeder mee te nemen naar Ghorband gooit u het weer over een andere boeg en zegt u dat hij u niet kon gebruiken toen u nog jong was maar toen u 16 werd begon hij wel geïnteresseerd te geraken in u (CGVS, p. 14). U nogmaals gevraagd waarom hij uw moeder en u niet eerder verhuisde zegt u uiteindelijk dat u het niet weet (CGVS, p. 14). Later in het gehoor, wanneer u gevraagd wordt waarom uw oom u nooit meenam naar Ghorband als het zijn wens was om u in te lijven in de jihad kunt u evenmin een passend antwoord bieden (CGVS, p. 17) en (CGVS, p. 19)."

In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij haar verklaringen en benadrukt zij dat zij door haar oom stap voor stap werd gedwongen om te handelen zoals hij het wou. Haar oom zou aanvankelijk geprobeerd hebben om haar op een zachtmoedige manier ervan te overtuigen jihad te doen. Hij zou haar eerst een opleiding hebben willen laten volgen en haar over de positieve kanten van de jihad hebben verteld teneinde haar te overtuigen. Deze uitleg strookt niet met eerdere verklaringen waaruit blijkt dat M. A. een wrede man was die de verzoekende partij en haar moeder mishandelde omdat zijn plan om verzoekers moeder te huwen niet doorging. Haar gevraagd wat een opleiding tot jihadist concreet inhield, kon de verzoekende partij overigens daarover enkel in algemeenheden spreken. Zij bleek bovendien geen idee te hebben hoe lang deze opleiding duurt (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat M. A. zijn plannen met haar gedwarsboomd zag toen haar moeder een huwelijkskandidaat voor haar had gevonden. Omdat hij schrik zou hebben gehad dat de verzoekende partij zich zou nestelen en hij zijn aanspraak op haar gronden definitief zou verliezen, zou hij dit huwelijk hebben tegengehouden met het excuus dat de verzoekende partij met zijn dochter diende te huwen. De Raad acht dit een bijzonder onwaarschijnlijke gang van zaken. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat M. A. als *mullah* het respect genoot van de ouderen van verzoekers dorp en dat deze nooit tussenkwamen in zijn probleem met verzoekers moeder omdat zij geloofden dat het een familiezaak betrof (stuk 4, gehoorverslag, p. 16, 19). Dat iemand die zoveel aanzien geniet, zelfs bij de ouderen van een ander dorp, en zich in een positie waant om alleen te kunnen beslissen over het lot van de verzoekende partij en haar moeder de zaken zo op hun beloop laat en pas actie onderneemt wanneer hij merkt dat de verzoekende partij op het punt staat te trouwen, *nota bene* jaren nadat hij de verzoekende partij voor het eerst zou hebben gevraagd jihad te doen, is niet aannemelijk. De uitleg als zouden de huwelijksplannen van verzoekers moeder voor M. A. de trigger zijn geweest om de verzoekende partij en haar moeder onder dwang mee te nemen naar Ghorband, is niet afdoend nu uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat M. A. reeds veel eerder bij machte was dit te doen en niet kan worden ingezien wat hem daarvan weerhield.

De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat M. A. uit zou zijn geweest op haar deel van de erfenis van haar grootvader en dat hij om die reden haar moeder wou huwen. Evenmin vermeldde zij toen dat M. A. haar reeds op jonge leeftijd had proberen te overtuigen om jihad te doen, zodat zij zou omkomen en hij in het bezit kon komen van haar gronden. De verzoekende partij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat M. A. ongeveer drie maanden voor haar vertrek uit Afghanistan naar haar huis kwam en haar vroeg om jihad te doen. Hij zou daarna nog verschillende keren zijn langsgekomen en de laatste keer hebben laten verstaan dat de verzoekende partij en haar moeder bij hem zouden moeten komen wonen. Dat hij haar moeder daadwerkelijk met zich meenam, zoals de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde, vermeldde zij evenmin bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 8, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De vaststelling dat de verzoekende partij naliet diverse kernelementen van haar relaas te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar haar nochtans gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Gelet op bovenstaande motieven hecht de Raad geen geloof aan de door de verzoekende partij voorgehouden problemen met haar oom M. A. De verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat het onaannemelijk karakter van haar relaas de asielinstanties niet vrijstelt van de plicht het risico voor haar leven of fysieke integriteit na te gaan met betrekking tot de elementen van haar dossier die zeker zijn. De verzoekende partij licht niet toe welke elementen, behalve deze die *in casu* werden beoordeeld, van aard zijn de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in haar hoofde te rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: “de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen

beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij verwijst naar informatie van juli 2017 waaruit blijkt dat in de provincie Kaboel het hoogste aantal burgerslachtoffers vielen, voornamelijk in Kaboel-stad. Nog daargelaten de vaststelling dat de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van recentere datum is, dient te worden benadrukt dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel met uitzondering van de hoofdstad relevant is. Om die reden is de door de verzoekende partij opgenomen informatie betreffende veiligheidsincidenten die zich in de loop van 2017 hebben voorgedaan in de hoofdstad in casu niet dienstig.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS